

Nicolae Stancu nascut in Iasi la 04 -12 -1948

Am lucrat la R.A.Locuinta Iasi ca sef sector o perioada de 30 ani in cadrul Primariei Iasi
Din 1992 sunt administrator la SC QUASAR S.R.L.Iasi. Nemultumit ca toti romanii
in regimul de trista amintire ,am inceput sa scriu fabule si poeme care circulau intr-un
mediu restrins .

In debut am publicat in Romania libera in viitor <http://romanialibera.com> la rubrica
Poeme,Ese,Proza

Pe site-urile poezii.info-<http://www.poezii.info>:

Agonia.ro-<http://agonia.ro>

<http://www.vocea-romaniei.ro>

Public in revista Ecouri Literare

Si in multe alte site-uri unde poezia este la ea acasa

Am publicat un volum de poezii intitulat Destin {Editura Pamfilius Iasi } in colaborare cu
Florica Stanescu lansat in 28 dec 2007 de Asociatia Universul Prieteniei din Iasi si un
volum de poezii intitulat Toamna in octombrie 2008,tot in colaborare

VINOVAȚIE

Alo! Săru-mâna mamă, te-am sunat a-mi da un sfat.
Sunt în trecere prin Londra, am răcit și sunt gripat.
Tu ce faci? Când vin acasă? Nu știu, poate peste ani.
Poate voi găsi fereastra de Crăciun. Tu mai ai bani?

Nu de bani duc lipsă mamă, dar tu stai printre străini.
De când n-ai venit acasă au murit vreo cinci vecini.
Dorul ne ucide viața, suntem triști și singurei,
A murit și țata Floarea c-au plecat copiii ei.

De Crăciun, în miez de iarnă și la cumpănă de ani,
Tata o chemă la dânsul, mai aproape, sub castani.
Plâng și mă cuprinde teama când constat că nu alină
Și gândesc că pentru moarte port și eu puțină vină.

Nu de bani, de bunăstare sau a strânge mari averi
Duc părinții noștri lipsă, ci de-acei care mai ieri
Le dădea puteri de-nvinge stând aproape lângă ei
Cu o vorbă, o mângâiere sau o ramură de tei.

POMANA

Gheorghe, scoate pe Maria și în piață adunați,
Cheamă și pe Niculae cu ai săi vreo șapte frați.
Se împarte pungi cu hrană, zahăr, carne și ulei,
Să votăm analfabeții, pe ciobani și pe atei.

Piața este arhiplină și de nicăieri un zvon,
Spune că n-ajung ca toții, să ajungă la plocon.
Se împing, se trag de haine, cei bătrâni chiar cad pe jos
Gloata-i calcă în picioare pentru-a prinde-un pic de os.

Trist tablou, sărmană țară, sufletul ți l-au ucis.
Ți-au furat și demnitatea, bunăstarea e un vis.
Suntem nimeni pentru dânșii, ne tratează ca pe câini
Aruncând din vreme-n vreme câte-un os și două pâini.

STEJARUL DEZGOLIT

A mai trecut o vară și frunza ruginie,
Dezbracă iar stejarii plutind în ritm de vals.
Prin crengi doar vântul cânta, o veche simfonie
Cu note discordante și necrezut de fals.

Aleile sunt goale, doar frunze amețite
Se prind în hora morții făcând un ultim dans.
Răcoarea te cuprinde încet pe nesimțite
Și umbrele-nserării, creează un suspans.

Închizi o clipă ochii și-n față vezi trecutul,
Cu prima întâlnire când ore așteptai.
Credeai că altă fată, nu este-ntreg ținutul
Și luna ai fi dat-o pe-o noapte ca s-o ai.

Furai cu îndrăzneală sărutul la o floare,
Hrănind cu-a ei dulceață în nopțile de vis,
Plecai în zori la alta s-o prinzi de cingătoare.
Întreaga tinerețe a fost un paradis.

S-au dus acele vremuri și toamna e târzie,
La tâmpile ghiociei de mult au înflorit.
Doar frunze cad într-una pe-aleea cea pustie,
Și trist privește-n zare stejarul dezgolit.

BUCURIA

Un caiet și-o radieră sau un biet stilou stricat,
Un compas, o călimară sau o pungă cu rahat,
Când primeam la zi de nume sau în pom de moș Crăciun,
Erau zile fericite, nu ca cele de acum.

Alergam pe străzi cu cercul sau la baltă înotam,
Ne plimbam sub clar de lună și vreo fată sărutam,
N-aveam prânz la oră fixă, chiar săream de multe ori,
Dar plesneam de sănătate iar la școală silitori.

Când la săptămân-odată, stârnind colbul de pe stradă,
Mai trecea câte-o Pobeda, se-mbulzeau cu toți să vadă.
Noi o petreceam din urmă și urlam din toți rărunchi,
Aveam julituri la coate, nu mai spun ce-aveau genunchi.

Aveam mult aveam puținul, ce înseamnă bogăția?
Când la ce avem acum, ne lipsește bucuria.
Ce-i mai scump în astă lume, decât fericit să fii,
Să te bucuri de nimicuri, să fim iar acei copii.

Nick

PRIETENI VIRTUALI

Când greul te apasă, iar uneori doboară,
Sau când amarul vieții revarsă de prea plin,
Toți îngerii din ceruri, pe unde se coboară,
Din neant sau de aiurea,,ai tăi prieteni vin.

Când umbrele tristeții te-nvăluie,te strânge,
Când soarele dispăre sau a căzut o stea,
Tot ei vor fi alături de tine și vor plânge,
Sau vorbe de speranță, vor spune și avea.

Când drumul se înfundă și nu-s indicatoare,
Sau obosit de viață, de singur vrei s-abdici.
Pe cenușiu și negru, vor desena culoare,
Cu sfaturi te îndeamnă să lupți, să te ridici.

De-aceea voi prieteni sunteți cu toții rude,
Că vă iubiți semenii, că vreți să ajutați,
Că dați un sens iubirii și vieții astea crude.
Vă mulțumesc din suflet că sunteți, existați.

PE VREMEA CIND MERGEAM PE JOS

Pe vremea când mergeam pe jos,
Trăiam decent, aveam în suflet soare,
Ne bucuram de viață și frumos,
Iar în obraji aveam culoare.

Zâmbeam la oameni, fără vreun folos,
Și dam la toți, din inimă preaplinul,
Nu aruncam și nici scuipam pe jos,
Și nu-mproșcam în jur veninul.

Pe vremea când mergeam pe jos,
Copii învățau de mici să zboare.
La școală se'ntreceau voios
N-aveau nici griji și nici calculatoare.

Bătrânii cei uitați acum de soartă
Erau stimați, ai lumii înțelepți.
Copii le băteau mereu în poartă,
Nu așteptau să plece printre drepți.

Pe vremea când pe jos mergeam,
Se bucurau copiii de-o bomboană.
Visam mai mult, dar clipa o trăiam
Și îplineam iubind vreo amazoană.

BATRINI DE TREI LEI

Au fața brăzdată de griji, de nevoi
Și lacrimi în ochi adânciți cu ani grei,
Au voci tremurânde și-n suflet pietroi
Bătrânii de astăzi, bătrâni de trei lei.

N-acuză pe nimeni, de soartă, destin
Gândesc fără ură, c-așa le e dat,
Nu cer de la Domnul, vreun mare festin,
Ci doar pentru mâine, un mic duminic.

Sunt singuri pe drumul aproape sfârșit,
Doar Domnul de sus mai gândește la ei,
Nu văd guvernării un rost, vreun profit,
Bătrânii de astăzi, bătrâni de trei lei.

MAMICA

Stai singuratecă mereu,
Cu gândul dus aiurea,
Copiii nu-s în jurul tău,
Și tristă-ți e privirea.

S-au dus cu toți-nalte zări,
Să-și facă viața roză,
Iar tu, privești în depărtări,
Din scrin mai scoți vreo poză.

Un câine-ți ține de urât,
Și-n casă doar pisica,
Dar ce știu ei de dor și cât,
Mai suferă mămica.

Te culci cu amintirea lor,
Te scoli cu amintirea,
În timpul zilei mori de dor,
Și-a ceasta-ți e trăirea.

NICICIND

Nicicând mai frământată, n-a fost a noastră țară
Nicicând atâta haos, în goana de averi,
Nicicând indiferența și lenea mai povară,
Nicicând atâta ură și-atâția falși boieri.

S-a răsturnat pământul, întors ne este neamul.
În frunte hoți-abundă și fură cât poftesc,
Profesorul e slugă și rege e ciobanul,
Iar șmecherii fac legea și tot ei ocolesc.

S-a inventat sloganul că nu vom vinde țara.
Dar ce doresc Patricii, când vinde pe doi lei,
A noastră bogăție la cei ce din afară,
Ne dirijează viața, s-o ducă bine ei.

Visam la împlinire, intrând în Uniune,
Să fim aliniații la cele mari puteri,
Crezând că fără muncă, alături ne vor pune
Și ei vor ține-n brațe o țară de șomeri.

PRIMĂVARA

Sub pături de zăpadă, trezit din amorțire,
Croiește drum spre soare, un fir de ghiocel.
Uitându-se cu teamă și în priviri uimire,
Că peste-ntreaga zare, e singur singurel.

L-am învelit în palmă, să dărui la iubită,
Pe primul ce vestește frumoase primăveri,
Simțeam recunoștință, iar fața-nsuflețită,
Iradia plăcerea de dulci apropieri.

Am mângâiat-o tandru, pe părul său de aur
Și-am observat la tâmpile, cum primii ghioceli,
Vesteam că timpul trece și este scump tezaur,
Purtat cu demnitate, de gingașe femei.

FEMEIA

De mii de ani poezii au pus în vers femeia,
I-au ridicat statuie și-au venerat-o-ncânt,
Că-n lume ea deține secretul și scânteia,
Ce-aprinde taina vieții,iubirea pe pământ.

E farmecul trăirii sau roua dimineții,
În care speli neazuri păcate și tristeți,
E floarea ce încântă și dă culoare vieții,
Și freamătă de viața chiar dacă o rupeți.

E cântul ce adoarme și scutul ce păzește,
Sau blânda adiere pe care zbori în gând,
E câteodată dușul, ce din coșmar trezește,
Sau zidul ce oprește spre rele alergând.

E mama cea duioasă jertfindu-și tinerețea,
Să crești în bunăstare, să ai de toate-n plin,
E masca zâmbitoare, să nu observi tristețea,
Când masa e săracă sau viața în declin.

E bunicuța blândă, nevastă sau iubită,
Pe marea scenă vieții, nu este rol mai prim,
De-aceea tu femeie vei fi în veci dorită,
Cu-adâncă plecăciune în fața ta mă-nchin

PROSTIA

În vremuri nu de mult apuse,
Când bălăceam în singura doctrină,
Când doar un om voința ne impuse
Și lui găseam întreaga vină,

Atunci vedeam sclipiri ascunse,
Și un popor deștept, puțin anoști,
Credeam că-n lanț valorile sunt puse,
Dar nu credeam că sunt atâția proști.

În țara mămăligii prostia copleșește.
Am fi bogații lumii de-am vinde-o cuiva,
Noi exportăm valoarea la cine o plătește,
Doar proștii stau în țară, să-i poată manevra.

Și scriem cu sânge slova,,istoria nu minte,
Ce vremuri ne așteaptă, ce nori o să mai fie,
Dar pân-atunci acasă vom asculta cuminte,
Cum guvernării pun, impozit pe prostie.

UITĂM

Ne întrebăm adesea, ce rol pe astă lume?
Ce tainică menire avem sau ne dorim?
Orbecăim în ceață și nimeni să îndrume,
Ne căutăm aiurea sau nu ne regăsim.

Venirea mea, nu a schimbat pământul.
Același e rotundul și tot la fel culoarea.
Eterna sa splendoare a-nobilat cuvântul
Dar ce-i mai pasă lumii, cât tristă e uitarea.

Averi gonim a strânge, uitând de omenie,
Când nu luăm nimica în lumea de apoi.
Străini suntem cu neamul, ca bine să ne fie,
Nu credem că uitându-i, uităm să mai fim noi.

Uităm a fi copiii ce zburdă pe toloacă,
Le dăm calculatoare și-i facem dependenți,
Apoi culegem roadă furtunii ce-o provoacă,
Când peste ani la viață, aceștia-s repetenți.

Uităm a scrie versuri și-a dărui o floare,
Uităm de sentimente în fuga după bani,
Târziu vom înțelege, dar ce mai pasă oare,
Când ai pierdut esența, la viață și la ani.

MOS CRACIUN

Câte vise, ce dorințe vrem în seara de ajun,
Să aducă-n tolba mare așteptatul Moș Crăciun?
Mașinuțe, păpuși de plastic ce rochițe își expun,
Ciocolată-n figurine și... baloane de săpun.

Soldăței în uniforme, mii de jocuri în carton,
De prin lume adunate, sau făcute-autohton.
Toate le dorim în tolba sau în bradul încărcat,
Pentru toți copiii noștri, ce au sufletul curat.

Dar și cei trecuți prin viața își doresc în astă zi,
Moșul să le-a ducă-n spate, sacul plin cu bucurii.
Ce-și doresc? O plata mica la căldură și curent,
Apă caldă, alimente și-un salariu ca-n Occident.

Pensii mari, biruri puține și pentru bătrâni respect,
Tratament la stațiune, medici buni la preț corect.
Câte nu ar vrea românii să le-aducă Moș Crăciun?
Dar probabil nu se poate toate-n seara de ajun.

Am reduce din pretenții și am da ceva la schimb.
Ia-ne toți parlamentarii care-n lume doar se plimb.
Iți mai dăm guverne proaste, ce ne chinuiesc de ani,
Și partide care-n frunte, au nebuni sau chiar ciobani.

MA DOARE

Am inima frântă și sufletul plumb,
Mă zbat fără șansă ca pești-n uscat,
Încerc să-nțeleg, cum drumul scâlâmb
La alte popoare, e drept și curat.

Mă doare să văd cum bătrânii cumiți,
Stau zile-n picioare să ia două pâini,
Cum tremură-n iarnă ai noștri părinți,
Sau stau prin spitale, uitați ca pe câini.

Mă doare să văd cum departe-n străini
Copiii cresc singuri și-nvăț' alfabet.
Cum uită geneza și-a lor rădăcini,
Sau numele țării îl ține secret.

Mă doare să văd nostalgii de trecut,
Sau oameni săraci alegând prin gunoi,
Vreau drumul curat, vreau nou început,
Conduc cu speranța de tineri ca voi.

CIND VOM PUTEA...

Când vom putea să judecăm?
Purtarea celor ce-au făcut,
Prin nesfârșitele erori,
Din viața noastră un rebut.

Când vom putea să judecăm?
Pe-acei ce sforăie în plen,
Visând la bani și caltaboși,
Vânzând albinelor polen.

Când vom putea să judecăm?
Pe-acei ce fură și ne-ncânt,
Cu-ălor minciuni, ne sărăcește
Și-ades ne bagă în mormânt.

Când vom putea? Bună-ntrebare,
Dar oare, vom putea vreodată?
Mă-ntreb și eu și tot poporul
Mai vreau sau nu? un candidat.

DOAMNE CE-AU GRESIT ROMANII?

Doamne ce-au greșit românii, de în frunte au netoți?
Trădători cu ceafa groasă, parveniți, hapsâni și hoți.
Oameni fără nici o lege, ce se cațără de ani
Și stau fără nici o jenă, pe purcoaiele de bani.

Ce-au greșit românii Doamne, de-s așa năpăstuiți?
Și-au plecat în lumea largă, de familii despărțiți.
Copilași lăsând acasă, fără grijă, în nevoi,
Și trăiesc copilăria, prin canale și gunoi.

Unde e greșeala Doamne, că parlamentari în cor?
Fac, desfăc și schimbă legea după interesul lor.
Stau în vile cu piscine, dar primesc de la săraci,
Bani pentru chirii fictive, cașcaval și cozonaci.

Ne rămâne Doamne ruga, sau odată-n patru ani,
Sa fim mai atenți la hoții, candidații pentru bani.
Să-i stârpim ca pe gândacii ce se-nfruptă de la voi,
Cu ștampila să dăm votul, la parlamentarii noi.

CERȘETOAREA

Cu haina jerpelită, culeasă din gunoi,
Dosind bănuitoare bănuți-n căptușeală,
Femeia gârbovită de ani și de nevoi,
Mergeră grăbit acasă, cuprinsă de-ndoială.

Intrase în alertă, când pe alei zărise,
Înlănțuită-noapte o umbră furișând,
O teamă ancestrală în piept se cuibărise,
Cu limba face cruce și-o rugă spune-n gând.

Pustiu prin preajmă este și nimeni să ajute.
De frică glasul pierde și plumb are-n picioare,
Se-oprește îngrozită de forța unei brute,
Ce parcă din neant, în față îi apare.

Cu o voce răgușită îi cere tot avutul,
Strâns peste zi cu trudă, prin ploaie și prin vânt,
În față-i defilează și vede-ntreg trecutul,
Dar nu cerșește milă, nu scoate un cuvânt.

În griji lăsați de mamă, ce-n alte țări plecaseră,
Așteaptă pe bunica acasă, trei copii.
Sânt mici și le e foame, nimic nu le lăsaseră,
Doar o buca' de ceapă tăiată în felii.

Bănuții pentru pâine, ascunși cu grijă mare,
În căptușeala hainei culeasă din gunoi,
Să-i dea? Mai bine moartea o ia pe-a ei hotare,
Femeie gârbovită de ani și de nevoi.

Afară bate vântul și flacăra din lampă,
Se stinge-ncet timidă, ca viața fără rost,
Copiii dorm că visul le e îndemn și rampă,
Spre alte lumi mai bune, în care nu fac post.

Și-n lumea lor cu îngerii, o zână le apare,
E mama...brațe-ntinse, îi cheamă lângă ea,
Tristețea se topește, parcă nimic nu-i doare,
Nici foamea și nici frigul, doar dorul de o stea.

COPII FARĂ NOROC

Sleită de putere, și-n ochii adânci durere,
Vegheată fiind de îngerii, spre drumul de apoi,
Având doar tinerețea, ca unică avere,
Se roagă-ncet Maria la Domnul, pentru noi.

A ei speranțe costă și neamul n-are sume,
La clinici de renume, au cont doar cei bogați,
Nu are nici vreo divă, nu are nici vreun nume,
Doar îngerii din ceruri îi sunt ca niște frați.

Cu ea în suferință, sunt mii de alte nume.
Ce au doar vină faptul, că sunt necunoscuți,
Se sting încet steluțe, ce nu au loc pe lume,
Că nu le dăm atenții sau suntem surzi și muți.

BATRINETE

Bunică, unde-i cheia? De ce-ai lăsat deschis
portița de la casă? De ce-ai plecat pe drum?
Te cată-n buzunare, ai șnurul roș aprins .
S-o porți la gât de-acuma, nu mai uita ce spun.

Bătrâna gârbovită lasă în jos privirea,
Se las-admonestată, far' a se-mpotrivi.
Trăia-n singurătate, hrănindu-și amintirea,
Cu vremi demult apuse, cu-a ei plecați copii.

Uitase de portiță, dar să deschidă, cine?
Voia să intre-oricare, chiar dacă e străin.
Își încerca norocul, prin drum,pe la vecine,
Doar, doar să intre-n vorbă cu cineva puțin.

Aleea e pustie și vântul rece bate,
Privirea sa de gheață, se pierde-n depărtări.
Se-ntoarce-ncet în casă, adusă mult de spate,
Se-ntoarce iar la nimeni,se-ntoarce la visări.

DOAMNE CE TRECURA ANII

Copil fiind mă hârjoneam în parcul,
Umbrit de tei bătrâni și scorburoși
Și alergam fără de griji sau mă jucam cu arcul,
O Doamne, ce trecură anii și cât erau frumoși.

Priveam splendorile din flori în mic travaliu,
Cum își ițeau corola-n cercuri de lumini,
Băgam în samă și-urmăream detaliu,
O Doamne, ce trecură anii și cât erau de plini.

Ne cățaram în arbori prin cuiburi căutând,
Abia născuții pui de vrăbii, rândunea,
Făceam căsuțe din placaj și îi mutam cu blând,
O Doamne, ce trecură anii ce viața mai era.

Ne bucuram de-o jucărie sau bomboană,
Pe care-o împărțeam frățește între noi,
Râdeam în hohot și n-aveam vreo teamă,
O Doamne, ce trecură anii, ce lipsă de nevoi.

SUNT O PIATRA FUNERARA

Am făcut din vise patul,
Unde odihnesc speranțe.
Și-am trasat din gânduri hatul,
La iubire, la creanțe.

Am pus flori de tei, cunună,
Sus pe creștetul visării,
Să se-mbete împreună,
În oceanul remușcării.

Am închis, în suflet teama,
Aruncând cheița-n hău,
Și din timpuri mi-am dat seama,
Ca sunt piatră rece, rău.

Nu mai curge-n vine clocot,
În iubire sunt îngheț,
Nu m-animă nici un ropot,
Nici o dragoste de preț.

Sunt o piatră funerară,
Unde scriu doar gânduri reci,
Fără șanse să apară,
Vreo potecă, ca să treci.

POVESTE TRAGI-COMICĂ

S-au întâlnit pe-un site la internet,
Ea, o frumoasă doamnă, cam trecută,
El un bătrân, figură de ascet,
Bolnav de neputință și de-o rebelă gută.

Au conversat vreo două luni pe mess,
S-au cunoscut dar, fără a cunoaște,
Și-au hotărât că fructu-i de cules,
Să se-ntâlnească în a doua zi, de Paște.

În așteptarea orei, ce-aproape stă să vină,
Ea își ornează masa, cu bunătați angro,
El, scoase din dulapul cu multă naftalină,
Cravata de mătase și-un vechi costum maro.

Trecu apoi în grabă, să cumpere buchetul,
Cu largi semnificații, dar și un fals inel,
Ce-i dezechilibrase și îi răni bugetul,
Ținut cu strășnicie, să se-ngrijească el.

Primirea-i zgomotoasă, cu pupături o sută,
Ce-i încălzi elanul și îl făcu cocoș.
Uitase de durere, uitase și de gută,
Se avântă ca tigru, uitase că e moș.

Își trase brăcinarii, privind spre soare-apune,
Ce-i aminti de vremuri când rezolva vreo trei,
Acum îi mai rămase, în drum spre altă lume,
Să-și îngrijească guta, să plimbe nepoței.

AM FACUT CASA

Am făcut casă din pietre, aruncate de dușmani
Și-am înconjurat cu ziduri, ca să țină peste ani.

Temelii am pus din teamă și în Dumnezeu credință,
Iar liantul dintre pietre, din iubire de ființă.

Am armat zidul cu cinste și înalt l-am ridicat
Și l-am tencuit cu doruri, cu iubire și păcat.

Din dorință și amăgire, am umplut cămara sus,
Iar din florile iubirii, am făcut drum lui Isus.

Am însămânțat grădina cu flori albe de speranță,
Iar la ură și prostie, le-am dat drumul în vacanță.

VISE

Pe malul unui lac, de-o frumusețe rară,
Înlănțuit de munții, ce oglindesc splendori,
Ai apărut din vremuri, spre seară-n miez de vară,
Înconjurat de taine, pe drumul plin de flori.

M-ai fermecat cu vraja cuvintelor duioase,
Și ai făcut să freamăt, obraznică-n dorinți,
Ai împletit cununa, din flori de câmp frumoase,
Și foc ai pus în suflet, cu buzele fierbinți.

Flămândă de speranțe, am cercetat privirea,
Găsind în ei albastrul, mai pur ca-n vechiul lac
Și-am strâns comori de teamă, ce a păzit iubirea,
Călăuzindu-mi pași ca la-nceput, cu-abac.

Dar câte nu făcurăm, când jocul e ca mierea,
Am răscolit invidii și-n jur aveau toți pică,
Dar am rămas cu gustul, amar precum e fierea,
Când vocea îmi șoptise:...trezește-te bunică.

NU AM CREZUT

Nu am crezut, că în apusul vieții,
Uitatele dorințe, mai freamătă prin minte,
Ca poți spăla trecutul, în roua dimineții
Și-n strune te alinți sau pui cuvinte.

Nu am crezut că dorul, are taine
Și poți fi un vulcan în clocot sau o stâncă,
Știam doar, că-mbrăcasem grele haine
Și dispăruse din vocabular cuvântul, încă.

Nu am crezut, dar oare cine crede,
Că poți zbura, cu aripile frânte,
Visăm ca orbii, care cred că vede
Și ne-amăgim, în jocuri de cuvinte.

BOALA

Sunt trist și teama de-ntuneric mă apasă,
Mă zbat în neputințe, e cald sau iar mi-e frig.
Aștept verdicte sumbre și vreau să fiu acasă,
Si far' a mea voință, de soartă mă intrig.

De boală coșcovite, pereții mă deprimă
Și aerul vibrează de geamăt sau nevoi.
Speranța se împarte, aici? Sau ani lumină.
Speranță de la Domnul sau viața de apoi.

Pe pat de suferință, stau mulți în așteptare
Și coadă fac la puntea, ce-i leagă de pământ.
Pe holuri se animă halate albe, care,
Întorc din nou la viață, sau cară la mormânt.

ANUL NOU

Mânați de vântul iernii pe cerul fără stele,
Aleargă în neștire dezlănțuiții nori.
Ducând cu ei povara, pe câmpuri și vâlcele,
Pe apele-nghețate și codrii cu splendori.

Pe străzile-animată de febra sărbătorii,
Un furnicar de oameni, cu chipul zâmbitor,
Îndreaptă-ncet spre case s-aștepte urătorii,
Și să petreacă anul din noapte, până-n zori.

Plecând ireversibil, în noaptea asta zboară,
Ducând cu el în cărcă, plăceri sau bucurii,
Un an de fericire, un an ce prima oară,
Mi-a scos în drum iubirea și tandre nostalgii.

Când orologiul bate, vestind că este clipa,
Ce trece-n amintire trecutul călător,
Tu nu ești lângă mine, să duci la buze cupa.
Urându-mi fericire sau bine-n viitor.

Dar gândurile mele curate cum cristalul,
Pe aripi de mătase spre tine-și i-au avânt,
Șoptindu-ți că iubirea va fi la fel în anul,
Ce bate-acum în poartă și-așa va fi oricând.

Că nimeni niciodată, nici timpul nu separă,
Comoara contopită în suflete de noi.
Suntem uniți prin dansa și chiar în astă seară,
Departate suntem fizic, dar suntem amândoi.

Pe-obraz încet prelinge o lacrimă curată,
Ce-nchin pentru iubire și clipe din trecut.
Cu ea să scriem pe inimi să fie-adânc săpată,
Ca timpul să nu șteargă ce noi am conceput.

ZIMBESTE IUBITO

Zâmbește iubito și-aprinde, sclipirea din ochii de vis,
Zâmbește și-ascunde tristețea, uitată de vremi în abis.
Măruntelor griji ce apasă aruncă cu șarm la gunoi,
Zâmbește icoanei că drumul, spre neant îl străbatem în doi.

Zâmbește furtunii în treacăt, ce riduri pe frunte ne sapă,
Gândind ca în viață sunt simple, vârtejuri în cana de apă.
Ridică privirea spre-naltul și trece prin nori spre senin,
Zâmbește naivelor arcuri, ce-aruncă săgeți cu venin.

Refrenul din cântecul sorții, iubește iubito cu foc,
Zâmbește speranței de-o clipă și clipa oprește-o în loc.
Arginți furișați pe la tâmpile, vor râde și cere tribut,
Oglinzii cu cioburi de viață și viață cu timpul pierdut.

Zâmbește iubito și-aprinde, sclipirea din ochii de vis,
Zâmbește și-ascunde tristețea, uitată de vremi în abis.
Măruntelor griji ce apasă le-aruncă cu șarm la gunoi,
Zâmbește icoanei că drumul, spre neant îl străbatem în doi.

ȘATRA

Obosit de-alergătură, după deal bătrânul astru,
Colorează-n roșiatic, cerul pân-acum albastru.

Palidă și somnoroasă-n lac, își spală obrazul luna,
Iar din neant apar pe boltă, stele una câte una.

Cu aripa protectoare, noaptea acoperă pământul,
Doarme tot ce e suflare, doar puțin adie vântul.

Fermecat de vraja nopții, Ionuț, fiu de-mpărat,
Hoinărește prin pădurea, ce-nconjoară al său palat.

Luna îi îndreaptă pași, spre poiana cu narcise,
Loc de tihnă și de taină, unde făurește vise.

Deseori apucă zorii, ațipind pe mușchiul verde,
Sau din florile pădurii, împletind cununi și jerbe.

Ochii-i scânteiază-n beznă, ca tăciunii-aprinși în vatră,
Când în poieniță vede, instalat acum o șatră.

Ceartă, țipete și larma, pângăresc tăcerea nopții,
Câini legați de coviltire scheaună cerându-și porții.

Caii, pasc în iarba grasă și pe foc cazanu-i plin,
Iar țigani bea din ploscă, rubiniul vin pelin.

Fetele-mpletesc arginții, în cosițe și în salbe,
Pe vreo mâna de fâneată, stau bătrâni cu plete dalbe.

Mame legănându-și prunci, picotesc de-a zilei trudă,
Cu picioarele desculțe, zdrențăroși copii zburdă.

La un semn întreaga șatră, lângă foc se-adună roată,
Tamburinele bat ritmul, iar din cort apare-o fată.

Vântul și-a uitat menirea, luna a oprit în loc,
S-o privească pe Amanda, cum dansează lângă foc.

Fiica codrului și-a nopții și a șatrelor regină,
Descreștește frunți umbrite, zâmbitoare și senină.

Zeci de tineri o adoră, prinsă-n dansul avântat,
Ionuț, ascuns prin preajmă, o privește fermecat.

Zorile destramă vraja, norii negrii se adună,
Vântu-și trâmbiță prezența, prevestindu-se furtună.

Străjuți de-oșteni călare, șatra pleacă la palat,
Răspunzând poruncii date, de temutul împărat.

Cu privirile speriate, palizi și cu fața suptă,
Se dau unii după alții, ascunzându-și haina ruptă.

Doamnele în rochii scumpe și podoabe fără preț,
Îi privește cu mirare, și-ntorc capul cu dispreț.

V-am chemat s-o dați pe Amanda pentru a fiului plăcere,
Să v-o scoatem la lumină, oferindu-i rang și-avere.

Iar voi, părăsiți ținutul far'a-ntoarce înapoi,
Să trăiți cum vă e neamul, în mocirlă și noroi.

- Din străbuni avem menirea, de a fi în pribegie,
Ne-am născut sub cerul liber, fără patrie și glie.

Alungați din țară-n țară flămânzind și în nevoi,
Suntem pleava spulberată și-a popoarelor gunoi.

Ați propus să-mi lepăd neamul, oferindu-mi rang și-avere
Să îmi murdăresc virtutea, pentru-a fiului plăcere?.

Cinstea, nu e de vânzare, chiar dacă țigani suntem,
Peste șatră sunt regină, nu femeie în harem.

Peste dealuri noaptea țese, pânză deasă de-ntuneric,
Stelele-și desfăc corola și-o cometă-n zbor himeric,

Vrajă și dorinți împarte ,strălucirea sa prin ani.
Prin păduri în miez de noapte, trece-o șatră de țigani.

JUDECATA

Vestea că roșcata vulpe va fi astăzi judecată,
Pentru furtul unei păsări, a cuprins pădurea toată.
Curioasele animale se îndreaptă fiecare,
Să privească, cum dreptatea va ieși triumfătoare.

În poiană-i zarvă mare, crengile sunt arhipline,
Fiecare vietate, vrea să vadă cât mai bine.
Urecheatul bate toba, iar o coțofană-n zbor,
Cată prin pădure leul, recele judecător.

Pe o cracă-naltă buha, picotește-ntr-un picior,
Clănțănindu-și colții lupul, se declam-apărător.
Fiorosul urs privește asistența cu ochi răi,
Vulpea-n mijloc stă smerită, încadrată de dulăi.

Am deschis ședința-n public, ca să știe fiecare,
Că prin fapta sa, roșcata a pătat a nost' onoare.
Toți cunoaștem că pădurea trece azi prin clipe grele
Și că ne hrănim cu rații, stipulate pe cartele.

Datoria noastră este, pin-ce trecem de impas,
Să ne onorăm exportul consumând, din cea rămas.
Să fim exigenți cu hoții, dând pedepse exemplare,
Aplicând legea pădurii, pentru mic și pentru mare.

Pentru strălucitul logos, leului i se cuvine,
Un vițel tăiat anume, de mai marele jivine.
Iar micuțele-animale tremurând de frică, aflară,
Cum dreptatea e deasupra, în această mică țară.

1980

VIZUINA

În pădurea străjuită de stejarii seculari,
Adunați la loc de taină, fiarele se sfātuiesc,
Cum să-mpartă vizuina, renegaților fugari,
Prin păduri occidentale, unde se căpātuiesc.

Prezidând pe-o crac-naltă leopardul le impune,
Să propună fiecare cine-ar fi mai nimerit,
Să ocupe vizuina așezată pe colină,
Unde aerul e tare și de zgomote ferit.

Eu aș vrea să fiu alesul și-mi doresc o vizuină,
Zise ursul cu mândrie, învârtindu-și ochi mici.
Stau acum prin mușuroaie, sunt stresat și nu am vină,
Că am groază și oroare, să am casa-ntre furnici.

Iarna este pe aproape și aș vrea ca hibernarea,
Să nu-mi fie deranjată, de insecte ce muncesc.
Sufăr de o lungă lene, cred ca știe adunarea,
Și n-aș vrea cu oase rupte, conferința să sfârșesc.

Ba eu cred că în balanță, sunt cu mult convingător,
Zise lupul cu tărie, ca să aibă mult temeii.
Sunt nepotul lui cutare, sunt director de abator,
Și pot da la fiecare cite-o turmă de viței.

Aș dori să văd neghiobul, ce mi se așează-n cale,
Refuzând oferta grasă, preferând nătângul urs,
Chiar de v-amenință dânsul, cu durerile de șale,
Conștiința prin burtică trece, apoi ia alt curs.

Adunarea se agită, grupuri mici înfierbântate,
Comentează, își dau părerea, ca să vadă moș Martin,
Că nu este părtinire ori s-a dat întâietate,
Lupului cu-a sa ofertă, însă tot pe el susțin.

Mulțumiți de reușită, se destramă tot alaiul,
Când deodată, telefonul zbârâie înverșunat.
Leopardul îl ridică și pe loc îi pierd graiul,
Când în receptor un răget, îi ordonă răspicat.

Am aflat, că pe colina unde aerul e tare,
Este-o vizuină goală, ce doresc ca imediat,
Unui frate leu la pensie să-i faci forme de cazare.
Sa-l aștepți și s-o faci lună! Înțeles? Am terminat!.

Dar știți , vizuina am dat-o, în ședință, nu se poate,
Să-mi întorc din nou cuvântul, ar fi foarte rușinos.
Leopardule, se pare, ai uitat că eu ți-s spate
Și că de pe craca-naltă, ai putea să pici mai jos.

În această povestire, unde e morala oare?
Nu o caut, nici la alți nu aș vrea să le-o arăt
Că ar însemna că singur, îmi tai craca sub picioare....

27 o5 1985 Nick

MOLDOVA LUI ȘTEFAN

Bronzul clopotelor sacre, cheamă la mormânt Moldova,
Din Carpați și pân' la Nistru, toți ce poartă în suflet slova,
Ca să ne-amintim strămoșii, ce-au pierdut sângele-n van,
Pentru a fi, doar o Moldovă, o Moldovă a lui Ștefan.

Adunați-vă la Putna, pentru a auzi din nou,
Vorbele prin veacuri sfinte și-a poruncilor ecou,
Că Moldova nu-i a voastră, ci-a urmașilor în veci
Și suntem datori ca națiune, s-o dăm cu hotare-ntregi.

Mergeți moldoveni la Putna și vă dați mână cu mână,
Adunând în piept durerea izvorâtă din țărână.
Călcați în picioare brazda Prutului și faceți pod,
Din istoria latină a lui Ștefan Voievod.

Rupeți legile străine, ce-au schimbat vorbire, port
Și în țara ta obligă, să faci uz de pașaport.
Epurați sângele țării de venetici și de hoți,
Care-n vârf de piramidă, se declară patrioți.

Ridicați spre 'nalt privirea, arzând blestematul jug,
La căldura întregirii și la flacără de rug,
Iar cenușa ca ofrandă pentru Ștefan, îngropați,
În mormântul de la Putna și la poale de Carpați.

1989

DESTIN

Legeni gânduri, legeni vise,
Noți cu aripile ninse.
Legeni vise, legeni gânduri,
Suntem triști și suntem singuri.

Ploile ne sapă rid
Timp pierdut și timp cu vid
Trist destin și tristă soartă,
Fulgi de nea, va bate-n poartă.

Legeni gânduri, legeni vise,
Primăverile ucise.
Legeni vise, legeni gânduri,
Până așezi în patru scânduri.

1988

CIUTA

Un vânt tăios aleargă prin crengile uscate,
Prinzând în hora morții văzduhul înghețat.
Căările pădurii sunt toate astupate,
Iar norii cern povara de alb imaculat.

La orizont lumina se pierde-n agonie,
Trăindu-și disperată cu slabele-i puteri,
minutele rămase, iar luna argintie,
Predă ștafeta nopții, făcând din ziuă ieri.

Oprind din saltul sprinten, o ciută cafenie,
Adulmecă văzduhul cu gingașele nări.
Gonită de-ntuneric, se-ndreaptă spre câmpie,
Uitându-se cu teamă spre cele patru zări.

Neîntrecută-n goană, pe-ntinderea pustie
Se-oprește pe colină, scrutând din depărtări.
Pe cap, coroana mică o poartă cu mândrie,
Iar ochii mari și negrii visează la chemări.

Deodată, peste codrii, se-nalță corul foamei,
Înfiorând de spaimă suflarea din păduri.
În casele răzlețe, se-nchină la icoane,
Flăcăii, scot din șură tăioasele securi.

Cu boturile-ntinse la lună cer solie,
Să dea ca pradă morții, un suflet de vânat,
Nălțând ca mulțumire lugubra simfonie,
De urlete sinistre, ce bagă spaima-n sat.

Încremenită ciuta ascultă imnul morții,
Cu sufletul la gură și groază în priviri,
În muta disperare înalță rugă nopții,
Să n-o zărească haita, trecând in amintiri.

Dar lupii văd ofranda, sub tristul clar de lună,
Sărind ca o nălucă, nămeții afânați.
Cu ochi sticlind de foame, se-avântă împreună,
Cu gurile căscate, de sânge însetați.

Cu fiarele pe urmă, micuța ciută zboară,
Nutrind scăpare-n fuga pe-ntinsele câmpii.
Să-i spargă pieptul bate plăpânda inimioară,
Iar ochii îi sunt în beznă, ca doua torțe vii.

Cu vântul împotrivă, sleită de putere,
Înoată prin omătul ce-ajunge pin-la piept,
Încrâncenat-așteaptă sfârșitul în tăcere,
Și-o lacrimă prelinge încet pe-obrazul drept.

Pădurea amuțește, iar vântul nu mai bate,
Înfiorată luna se-ascunde după nor.
Din cer, ghicind ospățul, doar corbii vin aproape.
Plutind ca niște umbre și croncănind în cor.

Dezlănțuită haita spre pradă năvălește,
Mușcând la-nvălmășeală cu colții de oțel,
Se sfâșie-ntre dâșșii, iar sângele-i orbește,
Și ura întronează cumplitului măcel.

Deodată, fulgerare despică bezna nopții,
Și aerul vibrează de tunetul urmat.
Răzbunătoarea ploaie, înfinge plumbul morții,
În haita care fuge de omul înarmat.

Prin rănilor-aburind se scurge-n valuri viața
Și moartea stă la pândă, s-o ia pe-al său hotar.
Pe ochii blânzi și negri, se pune-n văluri ceața,
De groaznică durere, frumoșii mușchi tresar.

Privirea ei umbrită imploră salvatorul,
Să-i curme agonia, trecând-o printre drepti.
La ochi își duce arma, din milă vânătorul
Și mângâie trăgaciul. De ce nu tragi? Ce-aștepti?

De ce lungești durerea, când poți printr-o mișcare,
Să-i împlinești dorința, scăpând de suferinți.
Cămașa înflorată ți-o rupi cu-nverșunare
Oprind plecarea vieții. Pe moarte vrei s-o minți?

Un vânt tăios aleargă pe-ntinderea pustie
Și vâlul morții așează pe ochii înghețați.
Pe brațele vânjoase o porți cu duioșie,
Spre casa străjuită de brazi-mpovărați.

MI-E DOR

Mi-e dor de verdeața umbrită de tei,
Din parcul scaldat în culori,
De șoaptele frunzei căzute pe-alei,
Și pași pierduți printre flori.

De valuri stârnite la blândul zefir,
Prin care se zbenguie maci,
De tine iubit-o mi-e dor să respir
De tine, de flori și copaci.

Mi-e dor de tăcerea oglinzii de-argint,
Flămândă de-abis infinit,
De vraja privirii, comori de-alint,
De sine uitări în iubit.

De roua căzută pe frunze și flori,
De soare și-al său răsărit,
De vara iubirii, iubit-o mi-e dor,
De tine și visu-plinit.

Mi-e dor de pădure în freamăt și cânt,
Și tainele nopții din lunci,
De brațele tandre și vorbe de-alint,
Și-atingerea buzelor dulci.

De valuri stârnite la blândul zefir,
Prin care se zbenguie maci,
De tine iubit-o mi-e dor să respir,
De tine, de flori și copaci.

IUBITA

Din flori ai luat parfumul, din noapte poezia,
Din ape nesfârșitul, din stânci ai luat tăria,
Din mări ai smuls un freamăt, culori de pe câmpie,
Iar vântului sălbatec, un pic de nebunie.

Din cer ai luat seninul, din codri ai luat mândria,
Din soare strălucire, din hore veselia,
Credință-ai luat din semeni, elan și bucurie,
Și ai răpit chiar morții, un pic de veșnicie.

Ai luat privighetorii din zboruri măiestria,
Și mândrelor fecioare din ochi melancolia
Ți-au dat din abundență, cei mici zburdălnicie,
Iar mamele speranțe, căldură, duioșie

RUGACIUNE

Doamne ce-ai creat pământul, te întoarce înapoi
Și ne-apropie de tine și ne-apropie de noi.
Iartă-ți Doamne păcătoșii, nu ne arunca în hău
Și ne-arată calea dreaptă, dintre bine, dintre rău.

Doamne ce-ai creat sublimul și l-ai investit pe om
Cu putere de gândire, cu putere de atom.
Lasă-ne durerea morții și ferește-ne de rău
Și ne dă speranța vieții și credința-n Dumnezeu.

Doamne ce-ai creat iubirea și pe om l-ai îmbrăcat,
În mătasea-nțelepciunii, cu virtuți l-ai înzestrat.
Iartă-ne greșeala Doamne și-i primește-acolo sus,
În oștirile căinței, sub privirea lui Isus.

Doamne ce-ai creat pământul, te întoarce înapoi
Și ne-apropie de tine și ne-apropie de noi,
Lasă-ne durerea morții și ferește-ne de rău,
Și ne dă speranța vieții și credința-n Dumnezeu

INUTIL

În astă lume sunt un inutil,
O nulitate a flămândului abis,
Legat de viață cu un ghem abil,
Legat de moarte ca de paradis.

În astă lume sunt un inutil,
O picătură în oceanul de lumini,
Înlănțuită de un cerc ostil,
Înlănțuit în miliarde, de micimi.

În astă lume sunt un inutil,
Un trecător neînsemnat, un anonim,
O moleculă într-un crier de senil,
O moleculă de păcat și de sublim.

În astă lume sunt un inutil,
O nulitate a flămândului abis,
Legat de viața cu un ghem abil,
Legat de moarte ca de paradis

STRAINA

În camera scundă ce pare coteț, cu geamuri o palmă de late,
Prin care lumina pătrunde difuz, pereți coșcoviți să arate,
Își plânge Maria destinul căzut, pe mâini și o minte haină,
Mintind-o că-n țara cu mulți portocali, va fi o frumoasă regină.

Plecuse de-acasă, cu crezul c-ar fi, stăpână-ntr-o țară de vis,
Cu râuri de lapte și aur pe drum, frumos și etern paradis.
Pământuri întinse cu pomi încărcăți, ce-așteapt' a culege din roadă,
Pe drumuri aleargă frumoase mașini...și câini cu covrigii în coadă.

În gură-și îndeasă batista strigând, ca urletul stins să n-audă ,
Falangele-s frânte de dorul cuprins și perna de lacrimi e udă.
Tristețea își pune amprenta pe ochi, pe zâmbet odată deschis,
Pe patul de scânduri sleită visezi, realul pierdut pentru vis.

Visează căsuța așezată-ntre tei, cu flori de mușcată-n ferești,
Măicuța în poart' așteptând pe poștaş, s-aducă scrisoare cu vești,
Flăcării la horă, tractoare pe câmp, ce ară pământul mănos,
Pe țața Florica și badea Cârțan, ce-a mers la Viena pe jos.

Pădurea bătrână, cu frunze căzând, izvorul ce bei din căuș,
Copii la școală, voioși se-ntrec și fac dintr-un dâmb derdeluș,
La toate Maria visează cu jind, dar visul rămâne doar vis
Și gândul îi zboară la casa cu flori, etern și frumos paradis.

1989

STELUTA

Pe bolta înstelată, la depărtări astrale,
S-au întâlnit odată două steluțe mici
Și cum în mersul lor, aveau aceeași cale,
Nu după multă vreme o stea sa-ndrăgostit.

Tânjea steluța-n taină, c-aproape chiar fiind,
Nu se putea desprinde de pe orbita sa.
Ce n-ar fi dat ca drumul să se fi contopind,
Cu cealaltă steluță, pe care o iubea.

Au mers alături cale, vreo zece luni trecură,
Dar strălucirea-i rece departe o ținea,
De steaua inimoasă și plină de căldură
Când, în sfârșit steluța se încălzi și ea.

Mergeau nutrind în taină un sentiment sublim,
Când fără veste-n cale, le apăru gonind,
O altă stea mai mare, ce ne făcu s-oprim
Și inima steluței ce strălucea furând.

De ce te zbați Steluțo în chinuri și mânie?
Când crezi că nu căldura apropie o stea,
Ci forma și mărimea și strălucirea vie,
Sunt lucruri ce-o atrage și pe steluța mea

Așa gândea steluța și plin de disperare,
Încearcă s-o alunge, din suflet și din gând,
Dar stă și meditează, mai face o încercare,
S-apropie steluța ce-o vede suferind.

Nu poate și acceptă să-i stea măcar în preajmă
Și de departe observă și-o las a se convinge,
Că strălucirea-i rece și chiar de-ai multa faimă
Căldura e aceia, ce până la urmă-nvinge.

Nick 1967

INSULA DE GHEAȚĂ

Pe insula de gheață lipsită de suflare,
Cu stânci, a căror piscuri înalte atinge norii,
Înlănțuind tristețea, în sumbra condamnare,
Un rătăcit de suflet așteaptă-ntruna zorii.

Privirea-ncețoșată scrutează depărtarea,
Sa vadă o ființă, să simt-aproape un om,
Dar împrejur domnește, cât vezi cu ochii marea
Și-n insula de gheață, nu-i nici măcar un pom.

Îngenunchind pe piscuri, spre cer înalță rugă,
Cerșind îngăduință, de-a nu trăi-n pustii,
Pe-obrajii care ard șiroaie-ncep să curgă,
Iar gheața se transformă, în râuri mici, zglobii.

Din cer, se-aude orga, ce cântă în surdină,
Iar munții se topește sub râul plin de foc,
Pe bolta fără stele apare o lumină ,
Prin cenușiul nopții, albastru-și face loc.

Spre marea agitată, privește cu-ncordare,
Să vadă-n orizonturi catargul salvator,
Iar valurile-nalte izbesc cu-nverșunare,
În insula de gheață și-n tristul său decor.

Se prăvălește munții, în hulpave adâncuri,
Iar stâncile de gheață se sfarmă-n zeci de mii,
Împrăștiind răceala, în cele patru vânturi,
Trezind din amorțire întinsele câmpii.

Deodată-ntreg vacarmul, se pierde-n depărtare,
Pe loc se-oprește vântul, iar orga a amuțit.
Pe boltă astrul vieții strălucitor răsare,
Și mângâie prin raze, pământul înverzit.

La țârm, din spuma mării, apare o zeiță,
Cu aură pe frunte și ochi de peruzea,
Din flori de aur poartă pe cap o coroniță,
Și-n rochia sa dalbă străluce ca o stea.

Pe umeri cad în valuri cosițele de aur,
Iar pieptul ca de piatră tresaltă-n mersul lin,
Pe mijloc șerpuieste, lucrat de-un meșter faur,
O mică cingătoare, bătută în rubin.

Obrajii îi sunt petale din rozele magnoliei,
Pe buze poartă pângul cireșilor de mai,
Prin genele-aplecate își slobozește solii,
Iar briza se dezmiardă în părul său bălai.

Suflarea sa topește zăpada ascunsă-n grote,
Câmpia se răsfată în sute de culori,
Privighetoarea-nalță superbul tril de note,
Spre bolta azurie și fără pic de nori.

E primăvară iarăși în insula de gheață
Și-n suflet primăvară, că pot din nou iubi.
În loc voi ține timpul, s-o simt întreaga viață,
Să-i gust din plin dulceața în orele târzii.

1969

RUGAMINTEA MICULUI ORFAN

Mai spune-mi o dată povestea cu zmei, cu Roșu și Verde-mpărat,
Sau basmul cu zâna ce zboară prin nori, în mândrul rădvan fermecat.
Mai roagă-l pe Bunul de sus când adorm, să cresc sănătos și voinic,
Si fă-mă voios, cu-o vorbă de-alint, atunci când mă plâng de nimic.

Sărută-mi obrazii și fruntea-n sudori, atunci când cu boala mă bat,
Și strânge-mă în brațe, când plină de griji, veghezi nopți în șir lângă pat.
Fii mândră când știi poezii pe de rost și spune că sunt cel mai bun,
Chiar dacă vreo pozna pe-ascuns îți mai fac și-o mică minciună mai spun.

Coboară o clipă din cer să mă vezi, cum umbra ți-o caut pe-alei,
Cum plin de speranță m-agăț de vreun braț strigându-le: doamnă mă vrei?
Nu mila o caut în ochi străini, o milă uitată-ntr-un ceas,
Ci dorul de-o clipă, c-aș fi ce am fost, nu bietul copil de pripas.

Mai spune-mi odată mămică povești, s-adorm să mă simt ocrotit.
Cu valuri ce-mi poartă destinu-n străini, să lupt, nu sunt pregătit.
Întoarce-te mamă din tristul mormânt, redă-mi bucuria de-a fi,
Sau du-mă aproape de Domnul Isus, ca înger să fiu într-o zi.

APEL OPORTUNIȘTILOR

Voi cățeluși de-odaie, voi îmbuibați atei,
Ce vă lătrați micimea, sperând s-ajungeți lei,
Opriți de-a umple vidul cu scârbă și noroi,
Lăsați-ne în pace să plângem pe eroi.

Voi foști ce tindeți iar, a fi din nou stăpâni
Și voi cei din afară, urlați c-ați fost români.
Opriți-vă din goană, opriți al vost' vânat,
Pe sfintele morminte, pământu-i afânat.

Voi lupi ce-n vizuină, ascunși ați năpârlit,
În timp ce ei, copii cu pieptul dezgolit,
Au înfruntat teroarea și gloanțe și nevoi,
Gândiți c-aceste jertfe, făcut-au pentru voi?

Opriți-vă din goana mărimi și de rang ,
Puterea nu-i a voastră și-i aspru bumerang.
Lăsați-ne seninul, nu murdăriți cu nori,
Și nu mânjiți stindardul, în sute de culori.

Voi cățeluși de-odaie, voi îmbuibați atei,
Ce vă lătrați micimea, sperând s-ajungeți lei,
Opriți de-a umple vidul cu scârbă și noroi
Lăsați-ne în pace să plângem pe eroi.

07 02 1990

MAI STAI

Mai stai cu mine maică, mai rupe doar un ceas,
Din timpul care zboară, din timpul cel avid.
O oră lângă tine , o oră de taifas,
Mi-ar umple nopți de veghe și zilele de vid.

Mai stai cu mine maică, să sorb puțină viață,
Să mă încarc de clipe, atât cât mi-a rămas.
Că mare este ghemul, dar scâmoșată ața
Și timpul nu așteaptă, e aspru, e vrăjmaș.

În goană de avere sau de mărunță treabă,
Ne depărtăm de casa, uitaților părinți.
Mai trecem câteodată și-atunci în mare grabă,
Să le-aruncăm de milă, o mâna de arginți.

Ireversibil timpul, întoarce, nu se poate.
Degeaba vrem o clipă, din ce s-a irosit.
Ca fumul se vor pierde averile și toate,
Ce te-au ținut departe, de cei ce te-au iubit.

TOAMNA DE ARGINT

Ai stins demult lumina din privire,
Vibrând la alte șoapte de alint,
Cortina a căzut și-a ta iubire,
S-a risipit în toamna de argint.

Covor îți așternusem din iubire,
Dar ai trecut cu cizmele prin ea,
N-ai căutat decât pe cineva s-admire,
Frumosul chip și atributele de stea.

Și toamna de veșminte se dezbracă,
Aleea este plină cu frunze ruginii,
Prin crengi doar vântul se mai joacă,
Ireversibil timpul, ca tu să mai revii.

RĂSPÂNTII

Hei! nenea-ți fac parbrizul? Sau dacă vrei matale,
Îți spăl mașina toată de-mi dai vreo zece lei.
Hai nene, scoate lozul și dă-mi vreo cinci parale,
Că n-am să cumpăr pâine și hrană la ai mei.

Ades ni se întâmpla la stopuri, intersecții,
Să-i întâlnim în cale pe micii agresori.
Cu vorbe ne-agasează și mulți le dau corecții,
Nu le-nțeleg necazul, se cred judecători.

Ai lui, doi țânci de-o șchioapă, ținându-se de mână,
Participă la rugă cu ochi-nlăcrimați.
Părinții sunt departe și cine să-ntrețină?
Că în canal pe-aproape, mai sunt vreo patru frați.

Și drama se consumă, tu pleci că timpul zboară,
Sau câteodată cauți prin buzunar mărunț,
N-ai timp și nimeni n-are, la ce ne înconjoară,
Iar cei din fruntea țării sunt orbi, sunt surzi și mint.

IUBIRE INTERZISA

Ai strâns atâta ură, că sufletul ți-e gheață
Și timpul țese giulgiu uitării peste vis.
Ai șters din gânduri lupta și pofta pentru viață,
Forțând nedrept destinul, să fie drum închis.

Ai înfrânat dorința, fărâma de ispită,
Ce mângâia auzul cu gingașele șoapte,
N-ai înțeles că viața te vrea, a fi iubită
Și zi va fi într-una, chiar după lungă noapte.

Te-ai izolat de tine și-ai scris pe carapace,
Iubire interzisă, vă rog... a ocoli.
N-ai înțeles mesajul, de-a fi și de a face
Și uscăciunea vieții, de nu poți iar iubi.

CE-I PASĂ LUMII DACĂ

Ce-i pasă lumii dacă, ai strâns în piept durere,
Iluzii rătăcite sau spaima unui vis.
Că singur treci prin grele și nici o mângâiere,
Nu te răsfăță-n viață în drumul spre abis.

Ce-i pasă lumii dacă, îți cumperi nemurire,
Prin slove aranjate sau cu grămezi de bani.
Ca fumul se destramă iar din a ta trăire,
Nici scrumul nu rămâne, de trece câtva ani.

Ce-i pasă lumii dacă, renunți a sta în scenă
Și alții sunt actorii în piesa ta săracă.
Nu mai vibrezi la viața, ce pare-a fi o gheenă,
Și-ți pui iar întrebarea...ce-i pasă lumii dacă.

NE-AM SUPĂRAT

Ne-am supărat,de ce? Mai ținem minte?
Când colbul anilor se-așează peste gând,
Ne-am rupt de noi, mai rău de cele sfinte
Într-o beție de cuvinte spuse-n vânt.

Ne-am supărat, dar nimeni nu încearcă,
A trece de orgolii și-a învăța porunci.
Am trece peste mare, vâslind aceeași barcă
Și am renaște vise acum, ca și atunci.

Ne-am supărat și timpul, nu poate să aștepte.
Zăpada se așterne în suflete și gând.
De vom lua decizii, să fie înțelepte,
De-a ta prietenie, eu unul sunt flămând.

BUNICUȚA MODERNĂ

S-a trezit în zori bunica,
Ce-a cu pletele brumate,
Că nu-i place căldurica
Și că vrea la facultate.

Și nu una oarecare,
C-are tonus excelent
Ca să știe fiecare
Vrea să facă management.

Și în loc să împletească,
Să mai plimbe nepoței,
Pe la colțuri să bârfească,
Sau să facă botoșei,

Face cursuri buniciuța,
Să conducă companii,
Nu mai stă cu pisicuța
Nici cu-a ei iubiți copii.

UNUI POET EGOIST

Trece timpul, viața trece,
Anii zboară se topesc,
Vine anotimpul rece,
Când bilanțul cântăresc.

Și cuprins de remușcare
Că în spate este gol,
Că în astă lume mare,
Anonim ai fost ca rol.

Geaba-ncerci să cauți scuze,
Nimeni nu te va cita,
Pot cel mult să se amuze,
Că ai scris și tu ...ceva.

ȚIGANII

La Paris sau la Viena, în Madrid sau la Ciolpani,
Nu e loc în astă lume, să nu dăm peste țigani.
Că e room, șătrar sau cioară, arapină sau gitan,
Toate definesc un nume, sinonime cu țigan.

Au venit de peste lume, în căruț cu coviltir,
I-am primit cu omenie, poate și.. c-un pic sictir.
Încercând de veacuri bune, să îi facem aliați
Să fim toți o unitate, să fim toți ca niște frați.

Nu-s naționalist, nici urmă, de intenții criminale.
Vreau doar, în această țară niște legi, fundamentale.
Nici ca alții, dau soluții, izolându-i în deșert,
Vreau o țară cu legi dure, fără de cuvântul, iert.

LA VOT

Cu pașii târâți, oprind din loc, în loc,
De ani împovărată și o rebelă boală,
Cu fața uscățivă și frântă de mijloc,
Venea bătrâna acasă, pe-aleea de la școală.

Știam că stă departe și o priveam mirat,
Ce caută la școală, ce griji sau ce nevoi?
O îndemnă ca să plece, în haine de curat.
Răspunsul uluiește,..de-a fi în rând cu voi.

Chiar dacă risc a crede, patetică c-aș fi,
În vremuri de prigoană și viața aș fi dat
Să am alternativă, să știu c-ai mei copii,
Nu vor trăi cu teama, de-a fi sub un dictat.

Nu mă privi ironic, știu bine ce vei spune
Aleșii au doar bube, departe a fi perfecți.
Dar asta nu oprește, s-aleg, să caut nume.
Va fi un pas în față, vom fi mai înțelepți.

REVEDERE

Mi-ai căutat privirea să vezi în ea regrete,
Să satisfaci orgoliul, de-a mă vedea învins,
Ai strâns în suflet ura, ca mintea să îmbete,
Să nu vezi nepăsarea, de care sunt cuprins.

Credeai că la picioare, îți stă întreaga lume.
Ca vor cu toți favorul, de-a fi în preajma ta,
Dar ai uitat că timpul, adesea face glume
Și desenează riduri, ce greu vor estompa.

Puțini bărbați acuma, întorc pe stradă capul,
Nici pasiuni, dispute, nu poți să mai stârnești.
Ai vrut în viață multe, dar timpul ți-a fost acul,
Ce te-a oprit din goana, de-a vrea să umilești.

PLÂNG

Nori de plumb aleargă repezi, ca mânați de un blestem.
Ploaia bate-n ropot geamul, desfrunziții arbori gem,
Fulgere brăzdează cerul, în sinistrelor culori,
Spre meleaguri însorite, pleacă ultimii cocori.

Vântul cată-n drum opreliști, printre crengile uscate,
Șuierând ca un bezmetic, peste-nvolburate ape.
Vrăbiuțe solitare, amețite de furtună,
Se ascund prin șuri, prin poduri, lupi-n haite se adună.

Frigul îți pătrunde-n oase, întunericul apasă.
Doamna nopții și-a veciei, își ascute vechea coasă.
Presimțind venirea morții, câinii urlă a pustie,
Sufletul înalță-n ceruri, mama... nu mai este vie.

Plâng pe piatra rece mamă, bucuriile apuse.
Mângâierile duioase, pentru totdeauna duse.
Pe cărarea vieții scurtă, fără pată, fără vicii,
Mi-ai fost salbă de lumină și izvor de sacrificii.

Plâng ca să-mi descarc durerea, pe natura desfrânată,
Biet strop aruncat de valuri, într-o mare agitată
Plâng ca să-mi descarc durerea pe științele aride,
Ce-au găsit perfecțiunea, doar în arta de-a ucide.

Milioane de ființe port stigmatul morții-n frunte,
Negăsind între știință și-ntr-o boala lor, o punte.
Milioane de morminte, mame, frați, surori acuză,
Se alocă pentru moarte, pentru viață se refuză.

TOAMNA

Covor de frunze freamătă pe-alei,
Parfum de crizanteme și de ploi,
Lumina se-mpletește pe sub tei,
Pictând pe-asfalt copacii goi.

Castanii se distrează aruncând,
Cu fructe la zburdalnicii copii,
Eu caut umbre și te am în gând.
Si te aștept din neant, ca să revii.

Cu nostalgia zilelor fierbinți,
Mai caut încă a noastră vară,
Te-aștept și de va fi să minți,
Va fi un ultim tren din gară.

ÎNDEMÂN

Dacă soarele-ți dispare,
Se ascunde printre nori,
Plânsul nu e rezolvare
Și nu e motiv să mori.

Lacrima-i un trist obstacol,
Să nu vezi că ceru-i plin,
Mii de stele dau spectacol
Și te-așteaptă sau susțin.

Trebuie să spui doar vrerea
Și să cauți în dorințe,
Vei găsi în cer puterea,
Stelelor mult mai fierbinți.

Și veți râde împreună,
De al tău, ascuns prin nori
Va-nțelege pin-la urmă,
Că pe cer sunt mii de sori.

TOAMNA VIETII

În parc se așterne covor ruginiu,
Iar vântul se plimbă hoinar,
Pe-alei întuneric și parcă pustiu,
Iar frunzele cad în zadar.

Din neant reapare și luna pe cer,
Îțindu-se palid prin nori,
Dând cerului vrajă și veșnic mister,
Prin spectrul în zeci de culori.

Pe banca stingheră, de spate adus,
Cu ochii în lacrimi, aștepti.
Mai vrei de la viața, doar tristul apus
Și acel, de a fi printre drepți.

Ce trista e toamna în parcul iubit,
Când singur te plimbi pe alei.
Cad frunze degeaba iar timpu-i oprit.
La viața să ceri, nu mai vrei....

BĂTRÂNII...

Sub ploaia de grijă, ne stingem încet
La micul tabiet ne restrângem nevoi.
Suntem nedoriții cu chipul ascet,
Suntem pregătiții în lumea de-apoi.

Ne pierdem în umbre, uitate demult,
De fiice sau fii, care n-au de le ceri.
Departe de viață, departe tumult,
Suntem un balast, suntem cei de ieri.

Suntem înțelepții, de nimeni priviți,
Uitați prin cămine sau săli de spital,
Ce-o viață întreagă, am fost umiliți,
O viață de câine, sfârșită banal.

BUNICA

Vreau maică până-n toamnă să-mi dea putere Domnul
Să văd și visul ultim, nepoții însurați.
Apoi să dorm în pace, să-mi fie veșnic somnul,
C-am obosit de viață, de ani îndelungați.

Așa gândea bunica și visul împlinise.
Stătea la loc de cinste, la masă lângă miri,
Sorbind clipe de viață, ea ochii își închise
Visând la tinerețe, la marile iubiri.

La dans pe vechiul cântec, o invită nepotul
Ce-i aminti de-alesul, trecut de mult la drepți.
Stătea lipit de dânsul, și-n clipa-aceea totul,
Se derula prin minte, prin ochii înțelepți.

Știa că nu degeaba trăise-n astă lume,
Avea copii de vază, nepoți și strănepoți.
Ducând pe mai departe, prin cicluri al său nume
Trecând-o nemurire....așa vom fi cu toți.

ÎNGERI DECĂZUȚI

Suntem ca niște îngeri în fața lui Isus,
Când ne-a luat păcatul la toți, săraci,avuți.
Prin rugă și credință ne înălțam mai sus,
Dar sunt în astă lume și îngeri decăzuți.

Acei, ce cred că lumea începe de la ei,
Sunt plini de vanitate, vor doar să îi ascuți,
Acei fără credință, acei ce sunt atei,
Sunt îngeri de bravadă, sunt îngeri decăzuți.

Ei vor să fure inimi, nedând la schimb nimic.
Sunt trecători prin viață, lăsând în urmă gol,
Înșeală, mint sau fură, n-au teamă nici un pic,
Pe marea scenă a vieții, au doar un singur rol.

Rugați-vă la Domnul, fiți cei curați și puri.
E Singurul ce poate ca ruga să asculte.
Trezește-te devreme, că nu poți să înduri,
Ce vor păți aceea, ce au păcate multe.

EDENUL

Edenul e locul în care,
Te naști, treci printr-o viață și mori
E locul dorit cu ardoare,
E locul cu soare și nori.

Edenul te cheamă acasă
Atunci când te zbați prin străini,
Iți macină dorul te-apasă
Te-nvârte-n pustiu prin ciulini.

Edenul e loc de odihnă,
Când viața-n derivă te-a dus,
E loc de visare și tihnă,
E locul dorit la apus.

NE CAUTAM PRIN STELE

Ne căutăm prin stele,
Chiar dacă sunt apuse.
Nevoie-avem ca ele,
Să fie interpuse.

Singurătatea doare,
Ne macină, ne cheamă
Nu este om sub soare,
S-o vrea, fără de teamă.

Chiar dacă miliarde,
De stele stau s-apună
În ele viața arde
Și vor doar împreună.

Acesta-i rostul vieții,
În doi ca-n unul singur,
Speranța dimineții,
Chiar de e drum nesigur.

PASAREA SPIN

Îmi cânt disperarea și lacrimi abțin,
Mă caut în timpuri, în nou sau în vid,
Sunt pasărea tristă, sunt pasărea spin,
Am suflet de gheață, am suflet arid.

Sunt floare de piatră, sunt floare de crin,
Sunt floarea ce-o puneți pe tristul mormânt,
Sunt pasărea morții, sunt pasărea spin,
Ce-nfiptă în spin aş putea să mai cânt.

Și beau de mâhnire o cupă de vin,
Să pierd conștientul, ca simțul s-aline,
Sunt pasărea beată, sunt pasărea spin
Ce pleacă spre moarte, și-n viață revine.

DREPTUL PĂMÂNTULUI

Pământul cere dreptul, la viață fără teama,
Că-n zorii unei zile, va fi inexistent,
Prin arme și războaie, când nu se ține seama,
Îl condamnă la moarte, de vreun nebun dement.

Pământul cere dreptul, născut în zeci de ere,
Sa aibă siguranța trăirii-în viitor,
El vrea hidrocentrale, nu vrea bombardiere,
Spitale sau orașe și nu rachete-n zbor.

Pământul cere dreptul, de-a fi planeta vieții
Un drept ce-l stăpânește, de miliarde ani,
Popoare condamnate stârpiții pe demenții,
Ce vor să oprime viața și fiți voi suverani.

Pământul cere dreptul, de-a fi iubit de viață
Că el o zămislește și-i suntem toți copii,
Prin arme și războaie, zdrobim a lui speranță,
De-a trece-n nemurire, iar altul n-om găsi.

1962

LA MORMÂNT

În ochi îți joacă lacrimi și-ai mâna tremurândă,
Când iarba-abia cosită de pe mormânt o strângi.
Acolo jos e mama, cea bună și cea blândă,
Pe care niciodată, nu poți s-o mai atingi.

Durerea te apasă și simți o sufocare,
Iar pieptul îți tresaltă, de dorul arzător.
Ai vrea cu moartea hâdă, să pleci pe-a ei hotare,
Să-ți vezi o clipa mama, o clipă doar să mori.

Săruți pământul reavăn și-n lacrimi nesecate,
Uzi crucea putrezită, de vremuri sau de ploi,
Îi mângâi amintirea, durerilor plecate,
Spre locuri neștiute, în lumea de apoi.

Aprinzi o lumânare, ce crezi că luminează,
Cărările ce duce, la bunul Dumnezeu,
Apoi săruți pământul și crucea ce veghează
Să doarmă liniștită, s-o apere de rău.

AMĂGIRI

Privesc pe geam afară,
Cum norii-și cerne stropii,
Iar gândurile-mi zboară,
De tine să m-apropii.

Tristețea ce m-apasă,
Îmi tulbură privirea.
Te văd prin pâcla deasă,
Chiar dacă-i amăgirea.

Imaginea-mi dispare,
Din fața pentr-o clipă
Și se destramă-n zare.
De ce îmi este frică?

În mintea mea bolnavă,
Gândesc cu disperare,
Că dragostea nu-i sclavă,
La frică nu-i scăpare.

Și-aștept să vină timpul,
Când pașii mei se-ndrumă,
Spre jocul nostru simplu,
De patimă nebună.

Atunci uitarea n-are,
Speranță de-mplinire,
Și-a ei străfulgerare,
Se pierde-n amintire.

LOGODNA LUI IONICĂ

Am să povestesc în versuri întâmplare adevărată,
Petrecută-n astă iarnă, cu-n băiat și cu o fată.
Despre ironia sorții când ți-apare totul roz,
În această scurtă viață, care nu-i decât un loz.

După luni de insistență, astăzi pentru prima dată,
Este invitat la Ana să petreacă o serată.
Cu acest prilej iubita, o surpriză îi promise,
Ce răbdarea-i chinuiește și-l făcu să facă vise.

Pregătiri s-arate bine, toate scoase din cutie,
Ziua aceasta doar oglinda, îi ținu tovărășie.
Își mai repetă o data niște gesturi elegante,
Și-un discurs cu vorbe-alese, presărat cu niște poante.

Mulțumit de cum arată, trece pe la florărie,
Iar avutul îl topește, pentru o bijuterie,
Că ghicise că surpriza inventată de iubită,
Va fi public anunțarea, că-i frumoasa logodită.

Seara aceasta se-mplinește, visul său clădit cu trudă.
De emoție cămașa-i este-n spate aproape udă.
Inima o ia la goană într-un trap vijelios,
Iar stomacul se făcuse, ca un ghem mic și sârmos.

Va cunoaște astă seară frați, părinți, prieteni, rude.
Curioși să afle totul despre înamoratul june.
Dar până va trece proba, timpul îi va fi calvar,
Că va fi ținta privirii, ca gândaci-n insectar.

Însă toate-s trecătoare și răsplata știe bine,
Va fi infinit mai mare, după ploi, zile senine.
Cu aceste gânduri iată, Ionică se îndreaptă,
Spre căsuța unde-n poartă, mult iubita îl așteaptă.

Cum îl vede îl sărută și pe ochi basma îi pune,
Îl conduce apoi în casă și afectuos îi spune,
Că se-ntoarce într-o clipă, la ochi să nu se dezlege,
Că surpriza n-are farmec, el tăcut o înțelege.

Stătea supărat Ionică căci, crezuse că serata,
Îi va fi surpriza vieții și se va-nsura cu fata.
Și când colo-ntreaga casă este o liniște deplină,
Bun prilej pentru Ionică, de a trage o bășină.

Îl ținuse-ntreg traseul iar acum de supărare,
Îi dă drumul de furie, să audă cât mai tare.
Fâlfâi apoi cu haina ca să-mpărăștie mai iute
Până a se-ntoarce Ana, să nu simtă că mai pute.

Dar deodată-ncremenește simțind tragedia toată,
Își aruncă băsmăluța și buimac privește roată.
Mesele sunt arhipline, râd cu toți în cascadă
Doar Ionică nu aude, nici nu are ochi să vadă.

Se întoarce pe călcâie și spre casă ține-o fugă,
Blestemându-și cruda soartă, Domnului înalță rugă,
Să-l ascundă de rușine, chiar pământul să-l înghită,
Că pierduse într-o clipă și onoare și iubită.

ROATA VIETII SE-NVÂRTEȘTE

Se-nvârtește roata vieții cernând conștiințe umane,
Din izvoare limpezi dace, între albiile romane.
Se-nvârtește rupând lanțuri de sclavie și de jug,
Prețul? Milioane jertfe pentru ștreanguri, roată, rug.

Am trecut prin foc, prin săbii și-am schimbat orânduiri,
Sclavi n-am fost la nici o națiune, pentru c-avem mândre firi.
N-am cerșit la nimeni milă când fusesem în nevoi,
Ci am adunat amarul ca albinele, în roi.

Am luptat pentru dorința de milenii a celor mulți,
Să fim toți egali în drepturi și bogați și cei desculți.
Și-am urcat pe piramidă, spălând treptele în sânge,
Să dispară antagonismul, dintre cei ce râd și plânge.

Se-nvârtește roata vieții și săraci sunt bogați,
Huzurim de libertate, ne iubim, suntem ca frați.
Înarmați cu experiența milenară de dureri,
Să-ncercăm să fim ce suntem, nu să strângem iar averi.

Să-nvățăm din experiența seculară, dură, tristă,
Că mai rea va fi ca alta, burghezia comunistă.
Picăturile se-adună și puținul se mărește
Și din nou va fi-nceputul, roata vieții se-nvârtește.

CÂT VA MAI RĂBDA ROMÂNUL

Cât va mai răbda românul, până când vor plânge fii
Obligați să preaslăvească despoți și oligarhii.
Îndurând de frig și foame, până când va mai răbda,
Să ne fure bogăția, vreun Ivan sau Mustafa.

Cumpăram ce-aruncă alții, schimbând grâul pe valută.
Îmbuibând escrocii lumii, care spun că ne ajută.
Aur dăm pe tinichele, când puteam cu a noastre genii,
Să ne afirmăm în lume, acordând doar credit vremii.

Înșelați de vorbe goale, ne hrănim cu a lor decrete.
Praf în ochi, baloane roșii, apă chioară să ne-mbete.
Lanțuri pentru libertatea de-a gândi și de-a vorbi,
Doar o cale cu sens unic, calea de a preaslăvi.

Cât va mai răbda românul, speculanții și netoți.
Cât va mai căra în spate despoți, trândavii și hoții.
Arma e în mâna noastră, a celor mulți, celor cinstiți,
Stă-n puterea nost' a face, să fim iarăși fericiți.

1988

ȘOBOLANUL

Prin subsoluri și noroaie, ronțând cei sta în cale,
Cu răbdarea-i înăscută, șobolanul ajunge sus.
Ocupând un loc de frunte, într-o unitate care,
Îi asigură și hrana și o cotă de surplus.

Își consolidează treapta, printr-o experiență vastă,
Pe decurs a trei decenii, ca șef la biroul plan,
Când, îndrăgostit de-o mâța își înșeală speța castă,
Crezând c-ar fi mult mai bine, să pozeze în motan.

Mâța tandră subalternă i se-alintă somnoroasă,
Ori de câte ori apare, șobolanul în control,
Răspunzând la provocare, prin privirea languroasă
Dând din coadă bucuroasă, că un șef îi face ocol.

Pretendenți să-i lingă laba se găseau din abundență,
Chiar acum se zbate-n plasă, fără șanse un pisoi.
Materialistă mâța, știe a face diferență,
Dintr-un șobolan pe treaptă și-un pârdaľnic de cotoi.

Cu potența cam apusă și cu-n trup intrat la apă,
Șobolanul compensează însă-ntr-alte calități,
Dă un loc călduț la mâța și din când în când adapă,
Cu vreo primă deocheată, ce-alții o cam văd din părți.

Viața i se pare roză, tineresc îi e elanul,
Dimineața însorită, poezie-i pare seara.
Însă-mi pun o întrebare, prevăzând din timp finalul.
Ce pățește șobolanul, când pisica scoate gheara.

1985

GELOZIE

Of ...cum se cheamă oare această blestemată,
Ce roade și te face, să-ți ieși ușor din minți.
Să faci din noapte ziuă, să suferi sau deodată,
Să plângi ca bebeluși ce-așteaptă sa-i alinți.

Cum se numește oare, de te îndeamnă-n taină,
La fapte negândite sau pline de urmări,
Ce degradează omul, îl leapădă de haină
Și-n fiară îl transformă cu gând de răzbunări.

E hădă și turbată când se dezlănțuiește
Și pustiește-n cale tot ce-ai clădit cu greu,
Nu vede, nu aude și tot ce-nfăptuiește,
Trezește ura-n semeni sau chiar în eu meu.

Născută din nimica sau firave prezumții,
Amestecată-n grabă cu-o doză de prostie,
Ea declanșează certuri iar uneori erupții,
Ce au urmări nefaste într-o prietenie.

Cu toate că-i urâtă și-adesea nepoftită,
Toți o doresc în cale, că fără ea n-ar fi,
O dragoste curată....dar forma potolită,
E semna-nțelepciunii și a gândiri vii.

PORCUL PARVENIT

Flecar și serviabil, porcul Pop,
Întrezărește-ntr-o scipire de moment,
Cum ar putea s-ajungă, dintr-un simplu rob,
În robă de stăpân, onest și influent.

Citește pe Rob Roy de Walter Scott
Și-n adunări guiță vehement,
Prezent fiind în toate și la tot,
Dispreț pentru cei mici, pentru cei mari atent.

Pe treptele măririi urcă iute,
Uitând ca până ieri, se tăvălea-noroi,
Și chiar dacă-mprejurul său mai pute,
El nu vrea să se uite înapoi.

Ajunge aproape-n vârf de piramidă,
Într-o comună de județ,
Când cei din jur, remarcă cu obidă,
Că porcul, nu-i atâta de isteț.

La un picior plasat, în partea rușinoasă,
Coboară vreo cinci trepte înapoi,
Cei amintește, partea sănătoasă,
Că porcul, nu-i eroul din Rob Roy.

În jilț de vice reformează,
O muncă de titan în precedent,
Și la nimicuri se pretează,
Că din nimic, se crede competent.

În spaima de-a nu pierde postul,
Împoașcă cu noroi, pe cei din jur,
Până găsi un domn, să vadă prostul,
Și să-i mai dea din nou, un șut în cur.

GRIJA

Puhoai de zăpadă în goana lor nebună,
Își caută unghere și loc de adăpost,
De-a vântului urgie, ce-mprăștie și-adună
Și-o poartă în rafale, pe drumuri fără rost.

Privesc pe geam aleea pustie și-nghețată,
Ce-o patronează vântul și bezna-acestei seri,
Prin slaba licărire, a lămpii agățată,
Pe-un stâlp ce se-ncovoie, de-a vântului puteri.

Refac cu ochii minții a drumului distanță,
Zburând cu fantezia spre locul mult visat.
Cu vântul și cu bezna, fac pact de alianță,
Eol pe o aripă, mă duce de'ndat.

Pătrund în sanctuarul iubirii pătimașe,
Prin zidurile groase păzite de Amor,
Întâmpinat de-acorduri ce-nvăluie duioase,
Interiorul sacru, frumosul său decor.

Privirea-mi este fixă și-ncremenesc de spaimă,
Gândind că fără voie, un lucru-aș răsturna,
Descoperind venirea ce mi-o ascund în taină,
Cu grijă și speranța, că nu se va afla.

Că-n fiecare noapte, pe-a vântului aripă,
Eu zbor ați fi pavăză și-a te feri de rău,
Singurătății sumbre nu-i las răgaz o clipă,
S-ajungă iar la tine, o alungă gândul meu.

1977

POVAȚA

Nu te urca prea sus fetiță, că vei cădea
Și tristă e căderea, din prea înalte culmi.
Încearcă să fii tu, nu sclava cuiva.
Visează doar realul, nu crede-n ficțiuni.

Ești tânără, frumoasă și iubită
De ce nu vezi că ce-ți oferă-i poleit?
Sau poate speri că nu vei fi rănită
Și de rivale vei scăpa la nesfârșit?

Nu fat-o, vei cunoaște doar durerea,
Plecării și-ntâlnirilor pe-ascuns.
Iar tu, vei suferi-n singurătate și tăcerea,
E leacul dezonoarei ce-ți va fi impus.

Când haina poleită, nu peste multă vreme,
O va uita în dosul unei uși de fier,
Vei înțelege tragedia și sigur te vei teme.
Dar, fi-va prea târziu, nu poți să-ntorci pe ieri.

1981

REMEMBER

Din roua dezamăgirilor am sorbit,
O dată, de doua ori , de trei ori,
Până când inima mi s-a împietrit.
Doar ochi-mi mai trădează uneori,
Reflexe vii ai unei stări de spirit.

Și ades, scăldat în dureroase reverii,
Refac un drum ce l-am parcurs în doi,
Din vara în miezul primăverii,
Ah, cit de mult as vrea sa fim iar amândoi,
Goliți și de prejudecăți și de orgolii.

Nu pot sa cred acum, în miez de noapte,
Când locu-ți caut, să te strâng la piept,
Iar lacrimi de pe perna se transformă-n șoapte,
Ca-n stare-s toata viața să te-aștept,
Indiferent și rece la ale lumii fapte.

Cum de-ai putut sa uiți tot ce era,
Mai minunat decât în orice vis frumos?
Să-nșeli, să înjosești, să sfâșii inima,
Celui ce-brațe te purta duios,
Când adormei, cu sărutări te învelea.

Și-mi mai spuneai că nimeni niciodată,
Nu ți-a trezit atât de multe sentimente
Și te lăsai cu patima iubita, dezmiertată,
Încât, chiar te credeam în astfel de momente,
Capabila de dragoste curată.

Tot ce-adunam cu greu în nopți înflăcărate,
Fără de rost in miez de ziua iar pierdeam
Și mă-ntrebam cum din atâtea sentimente zbuciumate,
Nimic la tine-n suflet nu mai regăseam,
Ci doar, petale de lalele îndoliate.

Ești fericită acum? Aș vrea să știu ca ești,
Singurătății strai din nou ai îmbrăcat,
Mă păcălesc să cred că totuși mă iubești,
Și că te culci cu gândul către mine-n pat
Iar ziua, tot la mine te gândești

In permanența sunt, voi fi în preajma ta,
Cu dor din urmă te îmbrățișez și te privesc,
Și nu mă vezi, dar singur nu mai pot lupta,
Chiar dacă atât de mult te mai iubesc,
Și nici nu vreau să mai cerșesc dragostea ta.

Mi-am presărat himere în suflet și în gând,
Iar asta mi-e pedeapsa, prea bine meritată,
Când copleșit de dragoste la ușa-ți tremurând,
Mi-am dăruit și inima-ntr-o frezie-nghețată,
Și un buchet de lacrimi ce se pierd în vânt.

E bine ca pe geam să mai privești din când în când,
Poate că totuși ai să reușești să înțelegi,
Că te-am iubit mai mult decât ți-a fost în gând,
Și dacă dor și dezmierdări și dragoste culegi,
Cu aceleași sentimente să răspunzi arzând.

Și dacă-n gând îți vei mai aminti cum te iubeam,
În nopți secrete sau în dimineți de vis,
Știai atunci că numai pentru tine existam,
Doar pentru tine eu găseam repere în abis.
E bine să privești din când în când pe geam...